Se vor deschide ei, odată, ochii care văd

On Mai 27, 2023

Arta nu reprezintă vizibilul, ci este puterea de a face vizibilă continuitatea dintre trup și suflet, într-un maraton al emoțiilor.

Am alergat cu prietenii mei în lanul de răpită, și am alergat cu sufletul la gură, cu inima deschisă, ca și când aș fi păşit pe urmele unui pictor care și-a propus să înfățișeze cât mai fidel viața și frumusețea ei, într-un fel uluitor. Pentru prima oară după mult timp, după un fel de pauză între două alternative: abandon și mobilitate, am simțit și am gustat din acea libertate copilărească, din acel concept filosofic a cărui semnificație este "absența constrângerilor", fapt care face posibilă obținerea spațiilor de autonomie, deschiderea către lume și către noi experiențe (de neuitat).

Şi ce aer de sărbătoare au toate amintirile acelei minunate zile, surprinse pe o pânză de culoare deschisă de pictorul unui tablou impresionist. Un tablou plin de culori vii, aducător de energie pozitivă, menit să îmi reamintească de bucuria de a trăi. Evident, impactul exterior poate fi determinat doar de conștiința propriei valori, insuflată de acea forță de reînnoire mereu activă, mai ales de acea pură spontaneitate pe care numai pictorul o poate vedea atunci când folosește accente valorice și cromatice în scopul dinamizării ritmului plastic și a vibrațiilor cromatice.

Şi am alergat, și am alergat, aproape o zi întreagă. Fiecare din noi a trăit o clipă de pace intensă, lăsându-ne în voia tentației de a folosi timpul ca pe un munte vrăjit, un spațiu fără început și sfârșit, dorind să-l transformăm din infinit în ceva mai palpabil și mai finit, dincolo de rostul mângâietor al unui *Etacecituben Vorigeneh Hugahanat*, partea intrinsecă a unui prezent totdeauna luminos. Era ca și când am fi făcut parte dintr-un ambițios proiect de restituire a operei unui pictor desăvârșit care, identificându-se total cu impresionismul, trezind un sentiment de uimire, stimă, mândrie și nostalgie în același timp, a ales să vadă, să amplifice frumusețea și lumina din oameni, din tot ceea ce-l înconjoară.

Leadership: Poți să te integrezi într-un tablou care marchează debutul unei arte abstracte, convingând privitorul că există adâncime acolo unde de fapt nu există decât aparențe?

Era un galben viu peste tot, înconjurându-ne ca un inel luminos cu un contur neregulat, reprezentat simbolic într-o pictură care transmite perfect sentimentul de integritate și luminozitate a percepției vizuale a naturii. Era o evadare dintr-o lume care promite doar indiferență și obscuritate, un abandon mișcător într-un spațiu liber și vast, conform stilului unei arte ce surprinde viața dintr-o cu totul și cu totul altă lumină. De fapt, totul se petrecerea în corelare cu revelația unei alte lumi, a unei ordini misterioase, a unui continuum spațio-temporal care, o dată întrezărit, greu poate fi uitat. Exact ca într-o operă de Eliade.

Simțeam că exist, că trăiesc într-un soi de dedublare între narator și protagonist, pentru că existau ochii aceia de artist care așteptau să mă transporte brusc într-un alt spațiu, într-o falie a realului deschisă între două lumi distincte, dintre care una este povestea memorată, iar cealaltă este cutia de rezonanță a ecourilor unei întregi generații de tineri artiști. Cred că toți eram artiști într-o pictură finalizată în aer liber care, în momentul exploziei impresioniste, reușește să convingă privitorul că există adâncime acolo unde de fapt nu există decât aparențe.

Individul unic în sine, înseamnă o sută de mii pentru alții, adică în ochii altora el se vede doar pe sine, împăcat cu ideea de libertate pe modelul permisivității, distingându-se într-un

tablou în care ceilalți rămân închiși, așteptând ca el să dea tonul. În acel moment de mare bucurie, pe care toți l-au așteptat cu mare nerăbdare, alergarea prin lanul de rapiță a fost dovada că în mine există o adâncime care adăpostește un fragment dintr-o uriașă pictură, o lume în miniatură care își vrea întregul, demnă de un spirit de mare armonie.

Leadership: Ştii să vezi într-o activitate fizică acea legătură strânsă cu arta, ca fiind o deschidere a perspectivei spre un "stop cadru" în timp?

Nu știu de ce, dar alergarea a întrecut timpul, cel puțin mie mi s-a părut că timpul a luat-o razna. Nimeni nu se mai concentra asupra alergării desfășurată într-un ritm moderat pe distanțe lungi, nimeni nu se concentra asupra respirației, asupra ritmului, flexibilității, mișcării corecte. În schimb, toată lumea părea să acumuleze experiență în domeniul picturii de plein-air, fiindcă toți păreau să vadă în galbenul din jur o sursă de efecte expresive, o fereastră spre armonia cu sine și cu celălalt, o zonă vizuală care permite afișarea atitudini favorabile pentru actul de creare a unei picturi adresată cunoscătorilor.

Așa este. Exersarea vederii este supusă unei forțe creatoare care nu acționează orbește, chemând natura la înviorare, ci vine din frumusețea pe care o ai în suflet, care te încântă imediat cu toate culorile naturii, la modul că privește exclusiv trăirea propriu-zisă, fapt ce ține de dinamica actului perceptiv. Luați seama la înțelesul cuvintelor mele căci iată, ochii mi se însuflețesc din nou cu mici detalii colorate care mă luminează, inima mi se încălzește și bate din nou la vederea locurilor care îmi înseninează ziua. Cu atât mai bine. Am continuat să alerg fără stres, și am făcut asta până la sfârșit. A ieșit bine.

Până la urmă, runningul include vederea centrală și periferică. Concretizat în realizarea unui Self Univers, însăși actul vederii mele părea încărcat cu simplitatea pânzelor pictorului Rogier din Brugge, despre care scriitorul Carel van Mander spunea că *"erau vrednice de atenție și prețuire, deoarece ca să faci ceva la scară atât de mare, trebuie să fii bun desenator și om deștept. Altminteri ceea ce la scară mică ar fi putut deveni lesne o operă reușită, la scară mare poate să dea greș."*

Leadershipul împinge și mai departe paralelismul dintre artă și o activitate fizică care întărește caracterul (și produce bucurie), dacă ținem seama de limita superioară a aptitudinilor transformate în talent creativ.

Iar arta nu reprezintă vizibilul, ci este puterea de a face vizibilă continuitatea dintre trup și suflet.

Se vor deschide ei, odată, ochii care văd. Spun asta, fiindcă nimeni n-a știut să vadă într-o banală experiență de alergare acea legătură strânsă cu arta, filtrată prin pânza unui pictor, ca fiind o deschidere a perspectivei spre un "stop cadru" în timp.

Nu-i ușor să fii artist, și doar foarte puțini înțeleg cu adevărat arta, la fel cum sunt foarte mulți alergători care nu reușesc să se integreze într-un orizont mai larg, suprarealist.

Source: https://neculaifantanaru.com/se-vor-deschide-ei-odata-ochii-care-vad.html